

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. П., 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20225200500151 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение №1125/15.12.2021г., постановено по гр.д. №20215220101208/2021г. по описа на РС- П. са отхвърлени исковете по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр, предявени от ищеца Н. Н. АЗ., с ЕГН 810522340, изтърпяващ наказание „Д.З.“ в Затвора- гр.П., против ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.С., бул.“Ген.Н.С.“ №21 за установяване, че в периода 14.04.2014г.- 18.09.2020г., администрацията на Затвора в гр.П., която е подчинена на ответника е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.С. и гр.Л., тъй като е съставяла опис на личните му вещи при всеки негов личен обиск по чл.92 ЗИНЗС, което нарушение е основано на признака на лично положение на ищеца и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по- нататъшни нарушения.

Оставена е без разглеждане, на основание чл.299, ал.1 и ал.2 от ГПК, исквата молба на ищеца Н. Н. АЗ., с ЕГН 810522340, изтърпяващ наказание „Д.З.“ в Затвора- гр.П., против ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.С., бул.“Ген.Н.С.“ №21, с която на основание чл.71, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр

иска от съда да установи, че в периода 14.04.2014г.- 18.09.2020г., администрацията на затвора в гр.П., която е подчинена на ответника е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.С. и гр.Л., тъй като не е обособила в затвора помещение за постригване на лишените от свобода, което нарушение е основано на признака лично положение на ищеца, както да се осъди ответника за преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, като е прекратено производството в тази му част.

Постановено е да се приложи по делото заверен препис от решението по гр.д.№1058/2018г. на РС- П. с отбелязване датата на влизане в сила.

Осъден е ищецът Н. Н. АЗ., с ЕГН *****, да заплати на ответника ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.С., сумата от 80лв.- юрисконсултско възнаграждение.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Н. Н. АЗ., чрез назначения му процесуален представител адв.А.У..

Твърди се в същата, че обжалваното решение е неправилно, поради съществени нарушения на съдопроизводствените правила, нарушаване на материалния закон и необоснованост.

Относно същественото процесуално нарушение се визира, че първоинстанционният съд е отхвърлил един от исквете за дискриминация /относно липсата на помещение за подстригване в Затвор П./ с мотива, че по предмета на този иск има вече влязло в сила решение по гр.д.№1058/2018г. на РС- П..

Твърди се, че позоваването на това решение е извършено в съществено нарушение на процесуалните правила за формиране на предмета и способите за доказване- защото възражението за наличието на такова възражение липсва, както в отговора на ответника, така и като евентуално „служебно известен“ факт по доклада на делото.

Сочи се, че цитирания съдебен акт не е сред доказателствата по делото, поради което от неговото съдържание не може да се установи действително наличие на сочената от първоинстанционния съд идентичност на двата спора-включително по отношение на техния времеви период.

Визира се, че независимо от това- евентуалното наличие на съдебно решение, което е влязло в законна сила през 2018г., обективно не може да

бъде пречка за допустимостта на част от сега повдигнатия от ищеца спор- в периода след 2018г.

Относно нарушаването на материалния закон се сочи, че първоинстанционния съд е отхвърлил втория от исковете за дискриминация /относно съставянето на подробен протокол за пренасяните при делегация на лишения от свобода вещи/ с мотива, че спрямо ищеца не е била извършвана пряка или непряка дискриминация- защото ищецът не бил „третиран“ различно от останалите лишени от свобода от Затвора гр.П., с който той се намира в напълно идентични условия- за разлика от условията на лишените от свобода от другите затвори, които се намират под „юрисдикцията“ на началниците на съответните затвори- поради което ищецът не се намира с тези лица при „сравними сходни обстоятелства“ по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр.

Твърди се, че мотивирайки се по този начин, първоинстанционният съд явно не е съобразил, че установяването на „по- неблагоприятно третиране“ на ищеца при „сравними сходни обстоятелства“ е предвидено само в хипотезата на „пряка дискриминация“ по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр, но не и в хипотезата на „непряка дискриминация“ по чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, поради което евентуалната липса на „сравними сходни обстоятелства“ между ищеца и лишението от свобода в други затвори, не може да обоснове отхвърлянето на иска за непряка дискриминация по чл.4, ал.3 от ЗЗДискр.

Твърди се, че анализирайки превратно съдържанието на цитирани от първоинстанционния съд решения на ВКС, същият не се е съобразил, че последния е отхвърлил възможността за сравняване на условията на осъдените в различните затвори, само в хипотезата на „пряка дискриминация“ по чл.4, ал.2 от ЗЗДискр, но не и в хипотезата на „непряка дискриминация“ по чл.4, ал.3 от ЗЗДискр.

Визира се, че в настоящия случай от страна на ищецът се твърди, че съставянето на подробен протокол за пренасяните от него вещи при всяко негово придвижване извън и към затвора се основават на акт на началника на този затвор, който е лишен от правно основание по ЗИНЗС или друг акт, и съответно, че същият е самоволен и незаконосъобразен. Същевременно се приема, че този незаконосъобразен акт на началника на затвора, поставя не само ищеца, но и всички останали лишени от свобода от същия затвор в по-

неравностойно положение в сравнение с лишените от свобода от другите затвори. Т.е., в случая ищецът е поставен в условията на „параграф 22“- при който по силата на лишен от правно основание вътрешен акт на началника на затвора, ищецът и останалите лишени от свобода от същия затвор са третираны еднакво /неравностойно/ помежду си и затова никой от тях /и в частност ищецът/, няма правно основание да твърди, че е дискриминиран- независимо, че с този акт на началника на затвора и ищецът и останалите лишени от свобода от същия затвор са поставени в явно по- неравностойно положение спрямо лишените от свобода в други затвори.

Визира се, че същевременно първоинстанционният съд е разгледал и се е произнесъл по основателността на този иск само с оглед на установената /според него/ липса на извършена спрямо ищеца пряка и непряка дискриминация. Отбелязва се обаче, че съгласно изрично изявление на ищеца в съдебно заседание, отразено в протокола на стр.57 от делото, ищецът се е позовал, както на наличието на извършена спрямо него дискриминация по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр /включваща пряката и непряката й форма/, така и наличие на дискриминация под формата на „Т.“. В тази връзка се приема, че първоинстанционният съд е бил длъжен да обсъди основателността на този иск и с оглед евентуално извършен спрямо ищеца „Т.“ по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр, във вр. с чл.5, пр.1 от ЗЗДискр, който представлява специална форма на дискриминация по чл.4, ал.2 от ЗЗДискр, основаваща се на „по- неблагоприятно третиране... при сравними сходни обстоятелства“ и непряката дискриминация на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, основаваща се на „по- неблагоприятно положение“, при които наличието на дискриминация се установява при сравняване на положението на ищеца спрямо други „лица“.

Относно необосноваността се сочи, че извода на първоинстанционния съд, че спрямо ищеца не е извършена нито една от формите на дискриминация, не съответства логически на обективно произтичащите от поведението на ответника негативни последици върху честта, достойнството и физиката на ищеца, който периодично е подложен и неосноваващ се на законно основание престой до съставянето на подробен протокол за обиск и проверка на личния багаж, както и липсата на подходящо помещение за подстригване.

Твърди се, че предявените искиве от ищеца са допустими и основателни, поради наличието на всички необходими за тяхното разглеждане и уважаване, процесуални и материалноправни предпоставки, произтичащи от изложеното по- горе обсъждане на фактите по делото и приложимия закон към тях.

Искането е да се отмени обжалваното решение, като съответно се уважат предявените от ищеца искиве.

Против решение е постъпила и въззивна жалба от Н.Н. А..

Твърди се в същата, че постановеното решение противоречи на материалния закон, както е и необосновано.

В този смисъл се излагат подробни съображения в смисъла изложен в първата подадена въззивна жалба от процесуалния представител на А..

Искането е да се отмени по същество обжалваното решение и да се постанови ново решение, с което се уважи подадената жалба, като основателна, съгласно закона.

В срок е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, чрез процесуалния му представител юриск. Р.Р. на първата подадена въззивна жалба, като такъв не е постъпил на втората подадена въззивна жалба от А..

В него се визира, че първоинстанционният съд много ясно се е произнесъл относно липсата на помещение за подстригване, като правилно е съобразил факта, че този спор между страните е решен с влязло в сила решение по гр.д.№1058/2018г. на РС- П..

Приема се, че по повдигнатия от ищеца правен спор е формирана сила на присъдено нещо, която представлява процесуална пречка за неговото пререшаване- чл.299, ал.1 от ГПК.

По отношение на твърденията за издаваните протоколи за обиск при конвой се цитират разпоредбите на чл.15 от ЗИНЗС, чл.19, ал.4 от ЗИНЗС, във вр. с чл.37, т.2 и чл.46, ал.2 от ЗМВР.

Счита се, че по никакъв начин не се поставя лишения от свобода от Затвора- гр.П. в по- неблагоприятни условия, дори напротив, пази се тяхното имущество и вещи от чуждо посегателство или евентуален умисъл в тази насока.

Приема се, че постановеното решение е обосновано, законосъобразно и без съществени процесуални нарушения, с оглед на което моли същото да се остави в сила.

В този смисъл се излагат подробни съображения.

Искането е съдът, да постанови решение, с което подадената въззивна жалба се остави без уважение, а обжалваното първоинстанционно решение, като правилно, законосъобразно и обосновани се потвърди.

С Решение №59/22.01.2022г., постановено по гр.д. №2021522010120882021г. по описа на РС- П. е отхвърлена молбата на Н. Н. АЗ., с ЕГН *****, изтърпяващ наказание „Д.З.“ в Затвора- гр.П., чрез повереника му адв.А.У., за допълване на Решение №1125 от 15.12.2021г. по гр.д.№1208/2021г. по описа на РС- П. с произнасяне по искове по чл.5 от ЗЗДискр за защита на ищеца от дискриминация чрез Т. на основата на признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр, осъществен от ответника ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.С., бул.“Ген. Н.С.“ №21.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Н. Н. АЗ., чрез процесуалния му представител адв.А.У..

Твърди се в същата, че констатациите на първоинстанционният съд да откаже допълване на постановеното от него решение под №1125 са в явно и съществено фактическо, материалноправно, процесуално и логическо противоречие с тази част от последващите /допълнителни/ мотиви на решението /формулирани в съдържанието на изр.5-то и изр. 6-то от последния абзац на стр.2-ра от решението, както и изр.1-во и изр.2-ро на стр.3-та от решението/, където се цитира изрази „Т.“. В тази насока се твърди, че няма никакво съмнение, че в съответствие с конкретното разпореждане на съда и съответно по реда на чл.143, ал.2 от ГПК, ищецът своевременно е конкретизирал и допълнил твърденията си за наличие на дискриминация-включително и под формата на „Т.“, основаващ се на признака „лично положение“ по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр и съответно ищецът е поискал защита от тази форма на дискриминация. Цитират се мотиви от постановеното съдебно решение в което се коментира за „Т.“.

Счита се, че материалноправната и житейска логика в изявлението на ищецът несъмнено има и я отново се основава на факта, че „Т.ът“ е форма на дискриминация, а дискриминацията по дефиниция винаги представлява

неравно третиране.

Приема се, че искането за допълване е допустимо и основателно и като такова следва да бъде уважено.

В съдебно заседание, пред въззивния съд, жалбоподателят Н. Н. АЗ., редово призован се явява лично. Явява се и особения му представител адв.А.У.. От страна на последният се поддържат подадените въззивни жалби, като се моли същите да бъдат уважени, като се отменят обжалваните решения. В тази връзка е и представената писмеа защита от страна на Азис.

За ответникът по въззивната жалба- Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието гр.С. се явява юриск.Р.Р.. Счита, че решението на първоинстанционния съд е законосъобразно, обосновано и без процесуални нарушения и като такова се моли то да бъде оставено в сила. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Пазарджишкият окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, и в съответствие с правомощията си, регламентирани в чл. 269 от ГПК, намира за установено следното:

Пред РС- П. са предявени са кумулативно съединени иски по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр от страна на ищецът Н. Н. АЗ.. От страна на последния се твърди, че в периода 14.04.2014г.- 18.09.2020г. е бил подложен на дискриминация от администрацията на Затвора- гр.П., където изтърпява наказание „Д.З.“.

Визира, че в този затвор е третиран по- неблагоприятно отколкото лишените от свобода в затворите в градовете С. и Л., тъй като при всяко влизане или излизане е подложен на личен обиск и проверка на багажа, при който се съставя опис на личните му вещи. Твърди, че изготвянето на списъка значително удължава времетраенето на обиска, което се отразява неблагоприятно на психиката му. В другите два затвора извършват само личен обиск, но не съставят опис на вещите.

Сочи се, че в Затвора- гр.П. липсва обособено помещение за бръснарница, каквото има в затворите в гр.С. и гр.Л.. Лишените от свобода били подстригвани в килиите и те се замърсявали с косми. Молбите му до началника на затвора за обособяване на помещение за бръснарница и за отпадането на опис при личен обиск били отхвърлени. Приема се от страна

на ищецът, че тези действия на администрацията на затвора в гр.П., която е подчинена на ответника ГД „ИН“- С., представляват проява на дискриминационно отношение към него, основано на личното му положение.

Искането е, съдът да установи нарушението и да осъди ответника да го преустанови, както и да се въздържа в бъдеще от понататъшни нарушения.

В представен в срок писмен отговор от страна на ответникът ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.С., не се оспорва твърденията на ищеца, че при всяко влизане или излизане от Затвора в гр.П. на лишението от свобода се извършва личен обиск по чл.92 ЗИНЗС, при който по нареждане на началника на затвора се съставя и опис на техните вещи. Не се оспорва и твърдението, че в Затвора- гр.П. няма обособено помещение за подстригване, а лишениите от свобода се подстригват от затворнически бръснар в техните килии по утвърден график.

Оспорват се исковете при твърдение, че не се касае до неравноправно третиране на ищеца, а до спазване на съобразени със закона вътрешните правила, приложими към всички лица в мястото, където ищецът изтърпява наказанието.

Въззивният съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Няма спор между страните по делото, че от 14.04.2014г. ищецът Назъм Азис изтърпява наказание „Д.З.“ в Затвора- гр.П.. Не се оспорва обстоятелството, че при всяко напускане или влизане на територията на този затвор лишениите от свобода са подложени на личен обиск, съгласно чл.92 ЗИНЗС, а по разпореждане на началника на затвора се съставя и опис на личните вещи на обискираните. В този смисъл са представените от ищеца в 49бр. протоколи за претърсване, обиск и опис на лични дрехи, битови предмети и вещи на лицето, както и от показанията на разпитания свидетел Г.Ф.Ф.- служител в Затвора- гр.П.. От страна на последния се установява, че описите при обиск са два вида- единият е подробен и се прави при първоначално постъпване в затвора, а вторият е общ, в който вещите се описват само по родови признаци и се прави при всяко излизане или влизане. Вторият вид опис е по- кратък и изготвянето му отнема 2-3 минути. Този режим се прилага за всички лишени от свобода на територията на затвора- гр.П. по разпореждане на неговия началник.

Видно от уведомителни писма от началниците на затворите в гр.С. и гр.Л., там подобна практика не е въведена.

При проверка се установява, че с Решение №937 от 16.07.2018г., постановено по гр.д.№1058г., са отхвърлени предявените от Н. Н. АЗ., против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, гр.С. искиве за установяване, че ответникът е извършил нарушение на чл.4, ал.2 ЗЗДискр. поради неравното третиране по лично положение на ищеца, изразяващо се в нарушаване правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.С. и гр.Л., тъй като не е обособила в затвора помещение за подстригване на лишените от свобода лица в обособено помещение за подстригване, и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения. Първоинстанционното решение е потвърдено от въззивния съд с решение по в.гр.д. №577/2018г. по описа на ОС- П., като същото влязло в законна сила на 31.05.2019г.

Като взе предвид изложената фактическа обстановка по делото, съдът стига до следните правни изводи:

Въззивните жалби са допустими- подадени са в законоустановения срок, от страна в процеса, имаща право и интерес от обжалване и срещу подлежащи на обжалване съдебни актове.

След извършена служебна проверка на постановените две първоинстанционни решения, настоящата въззивна инстанция намира, че те са изцяло валидни, допустими и правилни, с което са отхвърлени предявените искиве на ищеца, респективно е оставено без уважение искането за допълване на първото постановено решение.

Разгледани по същество, въззивните жалби са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.9 от ЗЗДискр., в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

Предвид на това ищецът, който твърди, че е бил жертва на дискриминация следва да докаже факти, въз основа на които може да се направи извод, че е налице дискриминация, изразяваща се в различно,

неравно третиране на лица на основата на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Нормите на ал.2 и ал.3 на чл.4 от ЗЗДискр. съдържат определения на понятията „пряка дискриминация“ и „непряка дискриминация“.

Пряка дискриминация е всяко по- неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

Непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по- малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

И в двата случая, за да се обоснове извод за наличие на дискриминация по някой от горепосочените признаци, трябва да се направи сравнение между начина, по който лицето, което твърди, че е жертва на дискриминация е третирано и начина на третиране на други лица, които са в същото или сходно положение, т.е. по отношение на които са налице сравними сходни обстоятелства. Санкционираният от закона вредоносен резултат се изразява в поставянето на отделни лица или категория лица в по- неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обусловен/обвързан именно от защитен признак.

В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е извършено по някой от признаците, очертани в чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл.4,

ал.1 от ЗЗДискр.

Заклучението за наличие на дискриминационно отношение може да се направи тогава, когато са налице доказателства да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна страна, така и по отношение на субектите. Това означава, че предмет на доказване са следните обстоятелства: налице ли е разлика в третирането и то неблагоприятна; случай за сравнение; кой е признака, предмет на защита; причинна връзка между неблагоприятното третиране и защитения признак.

В конкретният казус, по отношение на Н.А. не се установяват наличието на горепосочените обстоятелства- нито твърдяната от ищеца неблагоприятна разлика в третирането, нито наличие на някой от признаците, по които може да е налице дискриминационно отношение.

Съгласно разпоредбата на чл.15 от ЗИНЗС на Началника на затвора е поверена цялата дейност по организиране и контрола на охранителната, социалната и финансови дейности в затвора.

Разпоредбата на 19, ал.4 от ЗИНЗС, във вр. чл.37, т.2, и чл.46, ал.2 от ЗМВР, дава възможност на Началника на затвора да издава заповеди и правила за вътрешния ред в затвора, с който контролира сигурността.

Не може да се игнорира в случая разпоредбата на чл.92, ал.1 от ЗИНЗС, съгласно която на лишените от свобода се извършва задължителен обиск при: 1. влизане и излизане от мястото за лишаване от свобода; 2. Отиване и връщане от работните обекти; 3. постъпване и освобождаване от наказателна килия; 4. отиване и връщане от свиждане; 5. постъпване и изписване от болнично заведение. Алинея 2 визира, че за предотвратяване на престъпления и на други нарушения, лишените от свобода могат да бъдат подлагани на обиск с разрешение на началника на затвора.

Нормата на чл.93, ал.1 от ЗИНЗС визира, че обискът на лишените от свобода не може да се извършва по начин, унижаващ тяхното достойнство.

От събраните по делото доказателства няма спор, че ищецът НА. е лишен от свобода, като изтърпява наказание „Д.З.“. Както се установи не е спорно, че при конвой на последния се съставят протоколи за обиск. Не е спорно и, че това се реализира в Затвора- П..

В случая тези категорично установени данни по никакъв начин не дават

основание за извод да се приеме, че по отношение на А. е налице по-неблагоприятно /неравно/ третиране в сравнение с другите осъдени налишаваие от свобода, изтърпяващи наказанието си в Затвора гр.П..

На практика цитираните по-горе норми поставят изрично изискване при какви условия се извършва обиск, като началника на затвора има законови правомощия да издава съответните актове в тази връзка. Няма как да се приеме, че е налице по-неблагоприятното третиране вследствие от акт на началника на затвора в гр.П., уреждащ реда за изпращане на лишени от свобода по делегация до други затвори или за явяване по дела в съда. Това твърдение само по себе си на практика изключва по обективни причини сходността в положението на лишените от свобода, намиращи се в този затвор и лишените от свобода, изтърпяващи наказанието си в други затвори. Основанието за този извод, е че началникът на затвора в гр.П. реално не може да влияе върху личното положение на лишените от свобода извън затвора в гр.П. и следователно тези лица не са в сравними сходни обстоятелства спрямо ищеца по отношение управлението на затвора в гр.П.. Както е посочено правилно от първата инстанция, наличието на „сравними сходни обстоятелства“ следва да се преценява спрямо конкретното лично положение на ищеца, т.е. лицата, с които той се сравнява, следва да бъдат в идентично положение. В подобно идентично или сходно положение с ищеца по отношение на личното си положение, определено от актовете на управление на затвора в гр.П. са само лицата, намиращи се под юрисдикцията на началника на този затвор, но не и лицата, които изтърпяват наказание в друг затвор в страната. В този смисъл е Решение №101 от 02.08.2021г. на ВКС по гр.д.№1871/2020г., IVг.о./.

Няма основание да не се приеме довода изложен от въззиваемата страна, че издаването на тези протоколи за обиск при конвой е с цел контрол на вещите които се намират у лишения от свобода. При тези действия няма как да се приеме, че лишения от свобода е поставен в по-неблагоприятни условия, както и че от това следва извод, че е налице дискриминация спрямо ищеца в каквато и да е му форма.

Самото твърдение за по-неблагоприятно третиране на лишения от свобода в зависимост от това, в кое затворническо заведение изтърпява наказанието си, не е сред изрично предвидените дискриминационни признаци

по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., при установяване на които може да се приеме, че е извършена дискриминация.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че не е осъществена пряка или непряка дискриминация /каквото е и искането/ спрямо ищеца по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр, тъй като не е налице по- неблагоприятно третиране на същия, спрямо другите лишени от свобода в затвора, в който изтърпява наказанието си „Д.3.“.

Относно възраженията за допуснато съществено процесуално нарушение изразяващо се в това, че първоинстанционният съд е отхвърлил единия от иковете за дискриминация /относно липсата на помещение за подстригване в Затвора в гр.П./ следва да се визира, че те не се споделят от настоящата инстанция. В този аспект следва да се посочи, че този иск не е отхвърлен, а на практика е налице оставяне без разглеждане на този иск с прекратяване на производството в тази му част.

В случая няма основание да не се приемат доводите на районния съд в насока, че по повдигнатия правен спор е формирана сила на пресъдено нещо, което представлява процесуална пречка за неговото пререшаване- чл.299, ал.1 от ГПК. Реално има влязло в сила решението на първоинстанционният съд, с което са отхвърлени като неоснователни исковете на А., че ответникът е извършил нарушение на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр, поради неравно третиране по лично положение на ищеца, изразяващо се в липса на обособено помещение за подстригване и да осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по- нататъшни нарушения. Без значение се явява възражението в насока, че се касае и за друг период от време, тъй обстоятелствата, които се навеждат в насока наличие на дискриминация са едни и същи.

При тези данни, правилно, съгласно разпоредбата на чл.299, ал.2 ГПК, районният съд служебно е прекратил повторно образуваното дело в тази му част.

Относно възраженията изложени във въззивната жалба против съдебния акт, с което е отказано да се допълни първоинстанционното решение под №1125, съдът не намира, че същите се явяват основателни.

В този смисъл няма основание да се приеме, че е вярно твърдението на повереника, че ищецът е търсил съдебна защита от дискриминация под

формата на осъществен спрямо него от страна на ответника Т., основан на някой признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

Правилно е прието от страна на първоинстанционният съд, че както в исковата молба, в уточнителната молба към нея, така и в поясненията в съдебно заседание, на основание чл.143, ал.2 ГПК от страна на ищецът се твърди, че е поставен в по-неблагоприятно положение с лишените от свобода в затворите в гр.С. и гр.Л., където не се съставя подробен опис на личния багаж при конвой и където има бръснарници. Тези му твърдения за подобно неравенство в третирането спрямо други лица при сравними сходни обстоятелства действително означава, че на практика ищецът търси съдебна защита срещу пряка и непряка дискриминация по чл.4, ал.2 и ал.3 ЗЗДискр.

Действително не може да се игнорира обстоятелството, че Т.ът, когато е основан на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр, представлява самостоятелна форма на дискриминация по чл.5 ЗЗДискр, различна от неравноправно третиране.

Но също така не може да се игнорира, че ищецът употребява понятието „Т.“ едва в първото съдебно заседание, но не във връзка с твърдение за нова форма на дискриминация, освен посочените в исковата молба. В този смисъл следва да се посочи, че правилно съдът е приел, че не се касае до нова форма на дискриминация и не е включил в доклада твърдението за Т. като самостоятелно основание на предявените искове за защита. Ето защо на база тази съображения следва да се приеме, че първата инстанция обосновано е приела, че първото постановено от него решение не се нуждае от допълване.

При тези данни, искът по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр. се явява неоснователен, тъй като не се установява нарушение, свързано с дискриминация спрямо ищеца по заявените с исковата молба фактически обстоятелства, предвид на което същия правилно е отхвърлен от страна на първоинстанционния съд.

Предвид на гореизложеното и съвпадане на крайните правни изводи с тези на първоинстанционния съд, съответно несподеляне като основателни на изложените възражения изложени във въззивните жалби, обжалваните решения следва да бъдат потвърдени, като правилни и законосъобразни, а подадените срещу тях въззивни жалби да се оставят без уважение.

С оглед този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК в тежест на

на въззивника следва да се присъдят разноси, каквото искане е направено с представената писмена защита от страна на процесуалния представител на въззиваемата страна. В случая последната е представлявана от юрисконсулт и има право на възнаграждение по чл.78, ал.8 ГПК, което съдът с оглед на правната и фактическата сложност на делото определя в минималния размер от 80 лв., съгласно чл.23, т.4 НЗПП.

На основание гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1125 от 15.12.2021г., постановено по гр.д. №20215220101208 по описа за 2021г. на РС- П..

ПОТВЪРЖДАВА Решение №59 от 22.01.2022г., постановено по гр.д. №20215220101208 по описа за 2021г. на РС- П..

ОСЪЖДА Н. Н. АЗ., с ЕГН *****, да **ЗАПЛАТИ** на ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.С., сумата от 80лв.- юрисконсултско възнаграждение.

Решението, подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок, считано от връчването му на страните пред ВКС на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____